

برنامه‌های پیشگیرانه آموزش وپرورش چقدر در کاهش آسیب‌های اجتماعی مدارس کار آمد بوده است؟

ویپ در جیب دانش‌آموز پیشگیری روی کاغذ!

مجید ابهری: جوانان سرمایه‌های اصلی و ذخایر فکری و آینده‌ساز هر کشور هستند

غفلت از نیازهای آنان می‌تواند پیامدهایی به دنبال داشته باشد که جبرانشان آسان نیست

از فیلم‌های منتشر شده درباره مصرف دخانیات در مدارس تا روایت دانش‌آموزی که می‌گوید ویپ را اینترنتی سفارش می‌دهد، نشانه‌هایی از مسئله‌ای وجود دارد که حل آن، تنها با آموزش و برنامه‌هایی که از سوی آموزش وپرورش تدارک دیده شده، ممکن نیست. آموزش وپرورش از فعالیت ۳۴ هزار کانون پیشگیرانه و حضور مشاور در ۲۱ هزار مدرسه خبر می‌دهد، اما هنوز یک یا حتی چند جای کار می‌لنگد! تصاویر و فیلم‌هایی که گاه از مصرف سیگار در کلاس درس و سرویس‌های بهداشتی مدارس منتشر می‌شوند، از رفتاری خبر می‌دهند که نمی‌توان آن را فقط به کنجکاوی نوجوانی یا هیجان حضور در جمع دوستانه نسبت داد. نوجوانانی که سیگار یا ویپ را در محیط مدرسه به کار می‌گیرند، ممکن است تحت تأثیر همسالان خود قرار بگیرند، به دنبال پذیرفته‌شدن در یک جمع بگردند یا بخواهند استقلال و جِسارتشان را به نمایش بگذارند. برای برخی نیز مصرف این محصولات با احساسی خوشایند همراه است که می‌تواند تکرار رفتار را به دنبال داشته باشد. با این حال، پشت این تصاویر، مسئله دیگری هم وجود دارد که کمتر به چشم می‌آید، اینکه دسترسی نوجوانان به محصولات دخانی به شدت آسان است و سازو کارهایی برای محدود کردن آن وجود ندارد.

یکی از دانش‌آموزان پایه هفتم که از سیگار و ویپ استفاده می‌کند، می‌گوید می‌تواند بدون اطلاع والدینش سیگار تهیه کند و ویپ را نیز به‌صورت اینترنتی سفارش دهد تا در خانه تحویل بگیرد. البته روایت او به‌تنهایی نمی‌تواند به وضعیت همه دانش‌آموزان تعمیم داده شود، اما نمونه‌ای است از مسیری که بررسی آن برای شناخت ابعاد مسئله اهمیت دارد.

وقتی نوجوانی می‌تواند محصولی نیکوتینی را دور از اطلاع خانواده تهیه کند، توجه به آموزش و آگاهی‌بخشی ضروری است، اما تمام مسئله به آن محدود نمی‌شود. شیوه عرضه محصولات، نظارت بر فروشندگان، نقش خانواده و مدرسه و امکان دسترسی به خدمات مشاوره‌ای نیز در این میان اهمیت دارد.

خطر ویپ نادیده گرفته می‌شود

سیگارهای الکترونیکی در نگاه برخی نوجوانان، جایگزینی کم‌خطر برای سیگار معمولی به‌شمار می‌روند، ظاهر متغیّر، تنوع محصولات و تصویر بی‌ضرر بودن آنها می‌تواند زمینه استفاده را فراهم کند، در حالی که بسیاری از این محصولات حاوی نیکوتین اعتیادآور هستند.

سازمان جهانی بهداشت درباره مواد سمی و زیان‌آور موجود در آن‌رسل سیگارهای الکترونیکی هشدار داده است، مصرف نیکوتین در دوران نوجوانی نیز به دلیل ادامه رشد مغز اهمیت ویژه‌ای دارد و می‌تواند بر عملکردهایی مانند یادگیری، توجه و کنترل تکانه اثر منفی بگذارد.

از این منظر، مواجهه با مصرف دخانیات در مدارس تنها به برخورد با دانش‌آموزی که سیگار یا ویپ به همراه دارد، محدود نمی‌شود. شناخت دلایل گرایش به مصرف، اصلاح تصوراتی نادرست درباره این محصولات و فراهم کردن امکان دریافت کمک، بخش مهمی از پیشگیری است. البته آموزش زمانی می‌تواند اثرگذار تر باشد که با شرایط واقعی زندگی نوجوانان ارتباط پیدا کند. هشدار درباره عوارض نیکوتین، اگر با فشار گروه همسالان، دسترسی آسان به محصولات و نیاز نوجوان به پذیرفته شدن در جمع همراه نشود، ممکن است نتواند به‌تنهایی رفتار او را تغییر دهد.

۳۴ هزار مدرسه در مسیر پیشگیری

آموزش وپرورش برای مقابله با اعتیاد و رفتارهای پرخطر دانش‌آموزان، برنامه کانون‌های یاریگران زندگی را دنبال می‌کند. سمیه ابراهیمی، مدیر کل امور تربیتی، مشاوره و مراقبت در برابر آسیب‌های اجتماعی وزارت آموزش وپرورش درباره این برنامه توضیح داد: «برنامه کانون یاریگران زندگی با هدف ظرفیت‌سازی برای جلب مشارکت همسالان در پیشگیری اولیه از اعتیاد و رفتارهای پرخطر طراحی و تدوین شده‌است.»

به گفته او، این برنامه ذیل برنامه کلان یاریگران زندگی قرار دارد که در جلسه ۱۳۶ ستاد مبارزه با مواد مخدر به تصویب رسیده و هدف آن نیز آموزش کردن زمینه مشارکت دانش‌آموزان، خانواده‌ها، مدارس و ذی‌نفعان محلی در پیشگیری از رفتارهای پرخطر است.

ابراهیمی درباره شیوه فعالیت این کانون‌ها همچنین اظهار داشت که دانش‌آموزان با همراهی والدین، مدرسه و ذی‌نفعان محلی در شناسایی رفتارهای پرخطر، تدوین راهکارهای پیشگیرانه، جلب حمایت، طراحی و اجرای پروژه‌های کوچک مدرسه‌ای و مستندسازی اقدامات مشارکت می‌کنند.

به گفته مدیر کل امور تربیتی، مشاوره و مراقبت در برابر آسیب‌های اجتماعی وزارت آموزش وپرورش، اجرای این برنامه از سال ۱۳۹۸ آغاز شده و در سال تحصیلی ۱۴۰۵ - ۱۴۰۴ حدود ۳۴ هزار مدرسه عضو کانون‌های یاریگران زندگی بوده‌اند.

مشاوران مدارس

حلقه‌ای میان شناسایی و حمایت

در کنار برنامه‌های آموزشی، دسترسی به خدمات مشاوره‌ای می‌تواند در رسیدگی زودهنگام به مشکلات دانش‌آموزان نقش داشته باشد. تغییرات رفتاری، افت ناگهانی تحصیلی، دگرگونی‌های خلقی یا انزوائ اجتماعی ممکن است ضرورت گفت‌وگو و بررسی بیشتر را مطرح کنند، هرچند هیچ‌یک از این نشانه‌ها به‌تنهایی به معنای مصرف دخانیات یا وجود یک مشکل مشخص نیست.

ابراهیمی درباره وضعیت مشاوران مدارس گفت: «در زمان حاضر در ۲۱ هزار مدرسه مشاور حضور دارد و اولویت استقرار مشاوران با مدارس مناطق آسیب‌پذیر است.»

او توضیح داد در مدراسی که مشاور مستقر ندارند، معلمان آموزش‌دیده به‌عنوان رابط مشاور فعالیت می‌کنند و خدمات مشاوره‌ای و ارجاعی نیز از طریق این افراد و مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی مناطق ارائه می‌شود. به گفته ابراهیمی، خط ۱۵۷۰ نیز یکی از مسیرهای دسترسی به خدمات مشاوره‌ای آموزش وپرورش است.

پرواض است که در برخورد با دانش‌آموزی که به مصرف دخانیات روی آورده است نیز نوع مداخله اهمیت دارد. برخورد‌های تحقیرآمیز یا فقط تنبیهی، ممکن است به پنهان‌کاری بیشتر منجر شوند، در حالی که گفت‌وگوی حرفه‌ای و ارجاع به خدمات تخصصی می‌تواند به شناخت علت رفتار و کاهش خطر کمک کند.

۱۴دستگاه در نظام مراقبت اجتماعی دانش‌آموزان

اما بخشی از مشکلات مرتبط با آسیب‌های اجتماعی دانش‌آموزان، فراتر از حوزه مسئولیت می‌مدرسه یا حتی یک وزارتخانه است. به همین دلیل، همکاری میان دستگاه‌های مسئول می‌تواند در شناسایی، پیگیری و کاهش این آسیب‌ها نقش مهمی داشته باشد.

ابراهیمی در تشریح این همکاری‌ها گفت: «محور اصلی این همکاری‌ها در قالب ائتلاف ملی نظام مراقبت اجتماعی دانش‌آموزان با عنوان نماد شکل گرفته‌است.» به گفته او، این سازوکار بر اساس قانون حمایت از اطفال و نوجوانان، سند ائتلاف نماد، آیین‌نامه اجرایی آن و برنامه هفتم توسعه دنبال می‌شود و ۱۴ نهاد از جمله وزارت بهداشت، فراجا، سازمان بهزیستی، قوه قضائیه و وزارت آموزش وپرورش در آن عضویت دارند.

ابراهیمی همچنین درباره تخلفات احتمالی فروشندگان اطراف مدارس تصریح کرد: «آموزش وپرورش موارد تخلف مغازه‌های اطراف مدارس را به مراجع قضایی و امکان گزارش می‌کند.» این همکاری‌ها می‌تواند زمینه پیگیری تخلفات و هماهنگی در رسیدگی به مسائل دانش‌آموزان را فراهم کند. با این حال، میزان موفقیت آنها به نتیجه اقدامات وابسته است. تعداد دستگاه‌های عضو یا گزارش‌های ارسال‌شده، به‌تنهایی نشان نمی‌دهد چه میزان از تخلفات رسیدگی شده یا چه تغییری در دسترسی نوجوانان به محصولات دخانی ایجاد شده است.

وقتی قانون با واقعیت عرضه روبه‌رو می‌شود

براساس ماده ۱۰ آیین‌نامه اجرایی قانون کنترل و مبارزه ملی با دخانیات، فروش محصولات دخانی از طریق اینترنت و دستسگاه‌های خودکار فروش ممنوع است. همچنین طبق ماده ۱۱ این آیین‌نامه، فروشکننده در صورت تردید درباره سن خریدار باید مدرک شناسایی او را برای احراز حداقل ۱۸ سال سن مطالبه کند.

در کنار این مقررات، روایت دانش‌آموزانی که از سفارش اینترنتی ویپ می‌گویند، ضرورت بررسی مسیرهای عرضه را مطرح می‌کند. این روایت به‌تنهایی وقوع تخلف مشخصی را اثبات نمی‌کند، اما می‌تواند نقطه شروعی برای بررسی شیوه فروش، هویت عرضه‌کننده و چگونگی تحویل محصول باشد.

سمیه ابراهیمی: دسترسی به خدمات مشاوره‌ای می‌تواند در رسیدگی زودهنگام به مشکلات دانش‌آموزان نقش داشته باشد. تغییرات رفتاری، افت ناگهانی تحصیلی، دگرگونی‌های خلقی یا انزوائ اجتماعی ممکن است ضرورت گفت‌وگو و بررسی بیشتر را مطرح کنند، هرچند هیچ‌یک از این نشانه‌ها به‌تنهایی به معنای مصرف دخانیات یا وجود یک مشکل مشخص نیست

جامعه

سرویس اجتماعی ۶۰۹۰۲۲۳۸۸

برای پیشگیری از استفاده سیگار یا ویپ طراحی شده یا چند مدرسه زیر پوشش قرار دارند. باید دید که این اقدامات تا چه اندازه توانسته یا می‌تواند بازدارنده باشد. بنابراین موفقیت در پیشگیری، زمانی روشن می‌شود که آثار آن در زندگی دانش‌آموزان دیده شود، در دسترسی محدودتر به محصولات نیکوتینی، در انتخاب‌های آگاهانه‌تر و امکان دریافت حمایت‌های لازم، پیش از آنکه یک رفتار پرخطر به عادتی ماندگار تبدیل شود.

پیشگیری از مصرف دخانیات بدون آموزش مهارت‌های زندگی ممکن نیست

مجید ابهری، جامعه‌شناس و آسیب‌شناس اجتماعی به لزوم توجه به نوجوانان و جوانان متناسب با سن‌شان اشاره می‌کند می‌گوید: «جوانان سرمایه‌های اصلی و ذخایر فکری و آینده‌ساز هر کشور هستند. غفلت از نیازهای تربیتی و فرهنگی این گروه می‌تواند پیامدهایی به دنبال داشته باشد که جبران‌اش بدون شک آسان نیست.»

ابهری یکی از عوامل مؤثر در گرایش نوجوانان به مصرف دخانیات را تأثیرپذیری از محیط خانواده و گروه‌دوستان می‌داند: «نوجوان در دوره‌ای از زندگی قرار دارد که پذیرفته‌شدن در جمع همسالان برایش اهمیت زیادی پیدا می‌کند و ممکن است برای جلوگیری از تمسخر یا طردشدن، رفتاری را تجربه کند که در ابتدا تمایلی به انجام آن نداشته‌است.» او ادامه می‌دهد: «از این منظر، پیشگیری از مصرف سیگار و ویپ نباید تنها به بیان عوارض جسمی و هشدار درباره اعتیاد ابربودن نیکوتین محدود شود. نوجوان باید بتواند در موقعیت‌های اجتماعی، در برابر پیشنهاد دوستان مقاومت کند و بدون نگرانی از دست دادن جایگاه خود در جمع، تصمیم مستقلی بگیرد.»

ابهری همچنین ضرورت آموزش مهارت‌های زندگی در مدارس را نیز مهم می‌شمارد: «هوانایی «نه گفتن» به پیشنهاد‌های پرخطر باید از سنین پایین در دانش‌آموزان تقویت شود. این مهارت زمانی مؤثرتر می‌شود که از سطح توصیه‌های نظری واقعی زندگی داشته باشد.» در عین حال، مسئولیت پیشگیری تنها بر دوش دانش‌آموزان نیست. دسترسی آسان به محصولات دخانی، فروش سیگار به نوجوانان و ضعف نظارت بر عرضه، می‌تواند اثر آموزش‌های پیشگیرانه را محدود کند. این جامعه‌شناس در این رابطه می‌گوید: «گر نوجوان نتواند بدون احراز سن یا اطلاع خانواده به محصولات نیکوتینی دسترسی پیدا کند، نمی‌توان انتظار داشت که آگاهی از زیان‌های مصرف به‌تنهایی مانع تجربه یا تکرار آن شود. به همین دلیل، پیشگیری مؤثر به همکاری خانواده، مدرسه و نهادهای مسئول نیاز دارد. خانواده باید بتواند بدون ایجاد فضای ترس و سرزنش با نوجوان گفت‌وگو کند، مدرسه باید علاوه بر آموزش، امکان مشاوره و حمایت فراهم کند و دستگاه‌های مسئول نیز باید اجرای مقررات مربوط به فروش محصولات دخانی را پیگیری کنند.»

بی‌تردید مسئله مصرف دخانیات در مدارس را نمی‌توان صرفاً با افزایش فشارها، برگزاری دوره‌های آموزشی یا گسترش کانون‌های پیشگیرانه حل‌شده تلقی کرد. آنچه اهمیت دارد، پیوند میان آگاهی‌بخشی، نظارت مؤثر بر بازار عرضه، حمایت خانواده و دسترسی به مشاوره تخصصی است. پیوندی که باید در افق خود را نشان دهد، نه فقط در شرح برنامه‌ها و اعلام آمارها. در چنین شرایطی معیار واقعی موفقیت دستگاه‌های مسئول را نه تعداد جلسات برگزار شده‌شان یا حتی تعداد مدارس تحت پوشش اعلامی، بلکه تعداد موقعیت‌هایی باشد که امکان مشاوره و حمایت فراهم‌کند و دستگاه‌های مسئول نیز باید انتخابی آگاهانه‌تر پیدا می‌کند، جایی که دسترسی آسان به دخانیات جای خود را به دسترسی آسان به حمایت می‌دهد و پیشگیری، پیش از آنکه به مداخله پس از بروز آسیب نیاز باشد، آغاز می‌شود.

سرمایه اجتماعی هدف پنهان عملیات روایت

■ **اعظم مهربان**

سرمایه اجتماعی مجموعه‌ای از اعتماد، همکاری، احساس تعلق، امید و باور مردم به امکان حل مسائل مشترک است. جامعه‌ای که سرمایه اجتماعی بالایی دارد، در بحران‌ها سریع‌تر خود را بازسازی می‌کند؛ مردم به یکدیگر کمک می‌کنند، نهاده‌ا امکان بیشتری برای تصمیم‌گیری دارند و اختلاف‌ها به فروپاشی پیوندهای اجتماعی تبدیل نمی‌شود.

در مقابل، هرگونه عملیات رسانه‌ای که دائماً بر ناکارآمدی مطلق، فساد فراگیر، بی‌فایده‌گی تلاش، نبود آینده و بی‌ارزشی هویت ملی تأکید کند، می‌تواند سرمایه اجتماعی را کاهش دهد. در این فضا، مردم نه‌فقط نسبت به نهادهای رسمی، بلکه نسبت به یکدیگر نیز بی‌اعتماد می‌شوند.

نتیجه این فرایند معیوب، قطعی‌شدن شدید جامعه‌است. یک طرف نخبگانی هستند که اغوا شده‌اند و تربیون‌های قدرتمندی دارند و طرف دیگر توده مردمی که بین حرف آنها و واقعیت‌های زندگی‌شان دچار سردرگمی و بی‌اعتمادی می‌شوند. وقتی این زنجیره فعال شود، اعتماد عمومی که سخت‌ترین دارایی یک کشور برای بقاست، مثل برف بر یخ آفتاب ذوب می‌شود.

نمونه روشن این وضعیت، گسترش روایت‌هایی است که به جوان ایرانی القا می‌کند هیچ راهی برای اثرگذاری، پیشرفت یا ساختن آینده وجود ندارد. نتیجه چنین روایتی، لزوماً اعتراض یا کنشگری سازنده نیست؛ بسیاری اوقات به انفعال، مهاجرت ذهنی، بی‌تفاوتی سیاسی، فرار از مسئولیت اجتماعی و قطع پیوند با سرنوشت جمعی منجر می‌شود.

برخی مردم ناگاه و خصوصاً قشر نوجوان، به جای نهادهای رسمی، به حرف این به‌ظاهر نخبگان منحرف گوش می‌دهند و در نهایت به انفعال و سرخوردگی می‌رسند. اینجاست که وظیفه دستگاه‌های امنیتی و اطلاعاتی ما سنگین‌تر می‌شود تا با رصد این جریان‌های نفوذ نرم، اجازه ندهند هویت ملی ما قربانی این بازی‌های کثیف شود. از همین منظر، جنگ شناختی بیش از آنکه فقط نبردی بر سر خبر و تحلیل باشد، نبردی بر سر «افق آینده» است؛ این که یک نوجوان یا دانشجو، کشورش را مسئله‌ای حل‌نشدنی ببیند یا پروژه‌ای دشوار اما قابل ساختن.

چرا ایجاد تردید در ذهن نخبگان آرزوی دیرینه دشمن است؟

وقتی ذهن یک نخبه دچار تردید شود، یک اثر دومینویی در کل جامعه راه می‌افتد. نخبه دانشگاهی به خاطر سرمایه شناسختی‌اش، یعنی قدرت تحلیل و پرسشگری، مرجع فکری نسل جوان است. وقتی آن آدم شروع می‌کند به تحقیر توان داخلی، وقتی پیشرفت‌های کشور را مسخره می‌کند و مدام از بی‌آیندگی حرف می‌زند، این پیام مثل یک سم در رگ‌های کسانی که به واسطه فریب رسانه‌های معاند فکر می‌کنند در جوامع غریبه همه‌چیز بی‌عیب و نقص است، پخش می‌شود.

دشمن وقتی می‌بیند در میدان نظامی ما همان جنگ سخت حریف اراده این ملت نمی‌شود، وارد میدان ذهن و ادراک می‌شود. آنها می‌خواهند نوجوان و جوان ما به جای این که خودش را مؤثر و پیشران آینده بداند، تبدیل به یک مانع شود. آنها در حقیقت می‌خواهند مرجعیت فکری و فرهنگی را تحریف کنند.

دشمن در هشت سال جنگ تحمیلی دید که با تسلیحات نظامی نمی‌تواند ایران را فلج کند، پس استراتژی را تغییر داد. هزینه جنگ سخت زیاد است و پایداری‌اش هم کم، اما جنگ نرم چیست؟ هزینه‌اش کمتر است و پایداری‌اش خیلی بیشتر. در دنیای مدرن ابزارهای این جنگ در عین‌همین‌هاست؛ گوشی‌های موبایل، ماهواره، اینترنت، دشمن با برنامه‌های از پیش تعیین‌شده، این ابزارها را وارد می‌کند؛ آنها به دنبال براندازی خاموش هستند، یعنی تغییر حکومت و ارزش‌ها بدون اینکه کسی متوجه آن شود و چه کسی بهتر از چهره‌های معروف برای این کار؟

جوانان و دانشگاهیان، چون انرژی بیشتری دارند و نفوذشان در لایه‌های مختلف جامعه عمیق‌تر است، هدف اصلی دشمن می‌شوند. دشمن می‌خواهد با تحت تأثیر قرار دادن این قشر، ایمان را از داخل تضعیف کند. آنها مسائل اجتماعی کوچک را بزرگ‌نمایی می‌کنند، از سلب‌تی‌های بی‌عنوان بلندگو استفاده می‌کنند و پیامشان را لایه‌لای حرف‌های به‌ظاهر دلسوزانه به خورد مردم می‌دهند.

نخبگان دانشگاهی امروز وظیفه دارند در خط مقدم دفاع علمی و فرهنگی بایستند. دانشگاه‌ما امروز نباید فقط جای فرمول و کتاب باشد؛ دانشگاه باید پادگان علم و ایمان باشد. نخبگان باید با تولید فناوری‌های راهبردی، اقتدار علمی کشور را بر رخ جهانیان بکشند. همان‌طور که موشک‌های ما باعث بازدارندگی نظامی شدند، دانش ما در حوزه‌های نوین صنعتی، نانو و هسته‌ای هم باید طوری باشد که وابستگی ما به غرب را به صفر برساند و این یعنی دفاع واقعی از استقلال ایران. ایران در حوزه‌هایی مانند فناوری‌های راهبردی، پزشکی، نانو، صنعت دفاعی، هوافضا، زیست‌فناوری و هوش مصنوعی به نیروی انسانی متخصص نیاز دارد. با این حال، تولید علم زمانی به قدرت ملی تبدیل می‌شود که با حل مسئله‌های واقعی مردم پیوند بخورد؛ از بحران آب و محیط زیست تا اشتغال، مسکن، سلامت، آموزش، حمل‌ونقل و معیشت. بنابراین نقش نخبه تنها دفاع تبلیغاتی از پیشرفت‌ها نیست، او باید در کنار بیان توانمندی‌ها، با نگاه علمی برای ضعف‌ها، راحل طراحی کند. این‌ترکیب، همان چیزی است که می‌تواند هم امید اجتماعی را تقویت کند و هم مانع انکار واقعیت‌ها شود.

ورود ۳رام قطار داخلی تا پایان سال به ناوگان مترو

معاون حمل‌ونقل و ترافیک شهردار تهران با بیان اینکه ورودی‌های ایستگاه‌های شهید زین‌الدین، خواجه عبدالله انصاری، میدان کتاب و چهل تن دولاپ سه‌زودی به بهره‌برداری می‌رسد، گفت: فرایند ساخت پنج رام قطار ایستگاه واگن‌سازی تهران در جریان است و سه رام از این قطارها تا پایان امسال به مترو اضافه می‌شود. محسن هرمزی، معاون حمل‌ونقل و ترافیک شهردار تهران با اشاره به رویکرد شهرداری در تکمیل زیرساخت‌ها و پایانه‌های پشتیبان اظهار کرد: فاز دوم پایانه راهبردی ایستگاه شهید دلاخورد در روزهای گذشته افتتاح شد و هم‌اکنون نیز عملیات اجرایی پایانه‌های آزادگان و دولت‌آباد در حال انجام است.

وی در تشریح بر نامه امتداد خطوط فعال و اتصال قلب‌های مسافری پایتخت گفت: طرح توسعه شرقی خط ۲ از ایستگاه‌ها گنگسرا تا پایانه جدید شرق در دست اجراست و آن‌شاه‌الد در اسفندماه، شاهد انجام تست گرم ایستگاه پردیس مسافری شرق خواهیم بود. طرح‌های توسعه شرقی و غربی خط ۴ نیز به عنوان محورهایی حیاتی در اولویت برنامه‌های اجرایی قرار دارند.

هرمزی با تأکید بر تسهیل دسترسی شهروندان و ارتقای خدمت‌رسانی عمومی افزود: به‌زودی ورودی‌های نوین ایستگاه‌های شهید زین‌الدین و خواجه عبدالله انصاری در خط ۳ و همچنین ورودی دوم ایستگاه‌های میدان کتاب و چهل‌تن دولاپ به بهره‌برداری خواهند رسید. در کنار این موارد، ایستگاه تقاطعی حائز اهمیت هفده شهپور در خط ۶ نیز در آستانه اتصال کامل به مدار خدمت‌رسانی قرار دارد.

وی با اشاره بهره‌برداری روبه‌الوقوع از یکی از شاخص‌ترین ایستگاه‌های ریلی جنوب تهران تصریح کرد: با تکمیل ۱۰ کیلومتر ریل‌گذاری در طرح توسعه جنوبی خط ۶، ظرف روزهای پیش‌رو ایستگاه حرم حضرت عبدالعظیم حسنی(ع) گشایش خواهد یافت. این سازه ریلی به اقتضای همجواری با بارگاه ملکوتی حضرت سیدالکرم، از معماری فاخر، هویت‌بخش و الهام‌گرفته از هنر اصیل اسلامی – ایرانی بر‌خوردار است که نمایی بدیع به این ایستگاه بخشیده است.

معاون شهردار تهران در ادامه به تقویت ناوگان مترو پرداخت و گفت: در حال حاضر، فرایند ساخت پنج رام قطار هفت‌واگنه در کار خجانت واگن‌سازی تهران با تکیه بر دانش متخصصان داخلی در جریان است و براساس برنامه‌ریزی‌های انجام‌شده، سه رام از این قطارها تا پایان سال جاری به ناوگان ریلی پایتخت الحاق خواهد شد. شرکت واگن‌سازی تهران آماده تجلی ظرفیت‌های تولید ملی است، اما تثبیت و گسترش این افتخار بومی، نیازمند پشتیبانی همه‌جانبه و هم‌افزایی فرابخشی خواهد بود.